

kommen til den Overbeviisning, at man maa tage det, som efter samtlige Forhold maa anses for at være brugeligt, om end Speculation og Kritik i Afstand kan vise os Noget, der kunde være bedre. Altsaa, Risicoen for Thinget er ikke paa nogen Maade stor; men de Herrer ville ogsaa kunne opnaae ganske det Samme, nemlig at kunne faae den communale Beskatning under Forhandling, uden at gribe til det heroiske Middel, som det ærede Medlem foreslaaer. Saa siger han fremdeles, at vi risikere da at staae ligeoverfor Contingentsystemet. Seg vil sige Dem, mine Herrer, det risikere De heller ikke, men det ere De fuldstændig visse paa. Det vil og maa komme til Forhandling, paa hvilken Basis De ville bygge et Skattelovforslag, naar De forkaste det foreliggende; thi, som jeg har tilladt mig at bekræfte tidligere, en Skat maae vi have. Den nærværende Regjering vil ialfald ikke paatage sig Ansvar for at have ladet denne Session gaae ud uden at have gjort et meget alvorligt Forsøg paa at skaffe den fornødne Balance mellem Statens Indtægter og dens Udgifter, og jeg skjønner ikke rettere, end at der ingen Mulighed er for, at dette vilde kunne skee, uden netop ved at gaae ind paa Contingentsystemet, saa at De, som sagt, ville være fuldkommen visse derpaa, og det ærede Medlem vil da kunne faae Velighed til selv at prøve og at vise Andre, om man ved Forhold af denne Beskaffenhed alene kan gaae efter det, som Ens Speculation kan sige En at være det Allerbedste, eller om man ikke af og til er nødsaget til at tage Forhold i Betragtning, som kunne have fuldt saa stor Indflydelse som det, om man kan faae den Skat, der efter Ens Overbeviisning er den rette, eller den, som Fleertallet af dette Thing har forudsat at være den rette. Det ærede Medlem brugte overhovedet saa stærke Udtryk i denne Anledning, at jeg ikke kan Andet end komme tilbage til dem. Han sagde, at det var af den Slags Ting, ved hvilke man ikke kunde give efter i sin Overbeviisning om, hvad der var det Rette. Men, mine Herrer, hvad det kommer an paa, er visstelig dette, at man ikke gennem en Række af Aar lader det, der er det Væsentlige, nemlig Underbalancen mellem

Indtægt og Udgift, vedblive at være, saa at den til Slutning vover os over Hovedet. Det er langt mindre Væsentligt, at man strax er istand til at finde det allerbedste System for Skatten; thi de Uligheder og Uretfærdigheder, man taler om, ere og blive dog Papperier, hvilket System man end vælger. Men alligevel er det Tilfældet, at De løbe ikke saa lidet Risiko ved at følge det ærede Medlem, som jeg jævnlig har stiftet til, og jeg skal sige Dem, hvilken Risiko der fremdeles løbes. Der løbes den, at De ikke blot blive nødt til denne Gang at tage Contingentsystemet, men det følger sandsynligvis ogsaa deraf, at De blive nødt til at tage det i Fremtiden; thi vi have nu i vore Discussioner om, hvilken Form og hvilket System man skulde give Indkomstskatten, omtrent bevæget os gennem alle Compasets Streger. Man har havt Contingentsystemet, man har havt det modificerede Contingentsystem, som jeg foreslog ifjor, men som man forkastede, man har havt Forslag om et Procentsystem, som var bygget mere paa de communale Myndigheder end det nærværende, og man har endelig iaar forkastet mit og taget det foreliggende Forslag. Seg tror, at dette er et tilstrækkeligt Prøvefort, og at det varsler om, at det, naar det ærede Medlem ikke kan gennemføre sit Program, da til Slutning vil komme til, at man enten maa tage et af de Forslag, man har forkastet, eller ogsaa blive staaende ved det, der utvivlsomt er det Fordeelsagtigste og Begvemmeste for Statsklassen, nemlig Contingentsystemet. Men hvad vil Folgen deraf blive? Folgen vil blive, at Indkomstskatten overhovedet ikke kan bruges til Andet end til at dække de absolut nødvendige Guller, som fremkomme i Statshuusholdningen. Og om end ikke nogen Regjering vil paatage sig Ansvar for idetmindste i den nærmeste Fremtid at ophøre med at drage Omsorg for, at Landets Forsvar holdes i tilbørlig Stand — og jeg haaber idetmindste, at der ikke skal komme nogen Regjering, der lader sig beherske af den Tanke, at det overhovedet skulde være til ingen Nytte, at Folket gjorde Anstrængelse for at bevare sin Selvstændighed — saa er der dog en anden Ting, der ikke med den Nødvendighed paatrænger sig en Regjering, og